

Sygn. akt I CSK 2593/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa L.C. i M. C.
przeciwko [...] Centrum Medycznemu spółce akcyjnej
w P. i P. [...] spółce akcyjnej
w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej – P. [...] spółki akcyjnej w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 sierpnia 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od skarżącego na rzecz powodów 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;

2) oddala wniosek pozwanego [...] Centrum Medycznego S.A. w P. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego od skarżącego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. [...] S.A. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 24 sierpnia 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., odnoszącej się do oczywistej zasadności skargi. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący powołał się na kryterium oczywistej zasadności wobec doniosłych skutków rażącego naruszenia wskazanych w podstawach skargi przepisów prawa. Zakwestionował przypisanie personelowi medycznemu [...] Centrum Medycznego S.A. w P. naruszenia praw pacjenta wobec syna powodów w sytuacji, w której nie stwierdzono zawinienia, bezprawności ani braku dochowania należytej staranności.

Zarzucił bezpodstawne przyznanie powodom zadośćuczynienia za naruszenie ich dóbr osobistych w związku z naruszeniem praw pacjenta, pomimo że to nie powodowie, a ich syn był pacjentem szpitala. Ponadto za wadliwe uznał przyznanie powodom zadośćuczynienia za naruszenie ich własnych dóbr osobistych, tj. prawa o życia w rodzinie i niezakłóconego przebiegu żałoby jako wyniku szkody wyrządzonej przez ubezpieczony szpital, pomimo niestwierdzenia związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym zaniechaniem diagnostycznym a pogorszeniem stanu zdrowia pacjenta i jego zgonem. W konsekwencji, rażąco błędnie jest, zdaniem skarżącego, zasądzenie na rzecz powodów zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, pomimo niewystępowania przesłanek odpowiedzialności ubezpieczonego za zaistniałe zdarzenie i szkodę powodów, co stanowi rozszerzenie zobowiązania strony pozwanej poza zakres wynikający z powołanych w podstawach skargi przepisów prawa materialnego. Skarżący wywodził, że kontrola kasacyjna pozwoli na prawidłowe zastosowanie norm prawnych wynikających z naruszonych przepisów prawa materialnego, a tym samym na ustalenie kryteriów odpowiedzialności strony pozwanej za naruszenie praw pacjenta i naruszenie własnych dóbr osobistych osób niebędących pacjentem w rozumieniu ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 849 ze zm.).

Ta lakoniczna argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie przekonuje jednak, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał nawet skonkretyzowanego przepisu prawa, który wiązałby się z oczywistą zasadnością skargi, nawiązał jedynie do podstaw kasacyjnych. Należy więc przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z

9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, zob. także m.in. postanowienia SN z 14 maja 2015 r., III PK 6/15, z 13 lutego 2014 r., I PK 262/13, z 27 maja 2010 r., II UK 274/09, z 13 grudnia 2007 r., I PK 207/07, z 12 lipca 2007 r., III CSK 160/07).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Wniosek pozwanego ad 1 o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego od pozwanego ad 2 podlega oddaleniu. Zgodnie z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Podmioty występujące po stronie pozwanej są przeciwnikami powodów, nie toczą zaś sporu pomiędzy sobą. Złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną złożoną przez współpozwanego nie służy więc do celowej obrony i nie uzasadnia żądania zwrotu kosztów.

[as]